

Arrest

nr. 266 086 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. DUCHEZ *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker in de zaak RvV X (hierna: eerste verzoeker) en verzoeker in de zaak RvV X (hierna: tweede verzoeker), die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 16 oktober 2019, dienden op 17 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 15 september 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar eerste verzoeker werd gehoord op 10 november 2020 en tweede verzoeker werd gehoord op 13 november 2020.

1.3. Op 10 december 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Deze beslissingen werden op 11 december 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Syrische nationaliteit en bent u geboren in Tripoli, Libië. U bent van Arabische origine en bent moslim. U verhuisde sinds uw kindertijd verschillende keren heen en weer tussen Syrië en Libië, maar verliet Syrië voor het laatst in 2012. In 2016 werd u ontvoerd door Libische militieën en liep hierbij schotwonden op, waardoor u zware letsels opliep. Sindsdien zit u in een rolstoel. In november 2018 kwam u samen met uw broer M. (O.V. XXX) met een visum van de VN-vluchtelingenorganisatie naar Italië. De rest van uw familie verblijft nog in Libië. U kwam er terecht in een opvangcentrum in Vittoria, Sicilië. Uw broer verbleef zo'n 10 of 15 dagen bij u, maar werd daarna in een ander opvangcentrum geplaatst in Vittoria op 1 kilometer van uw centrum. Enkele maanden na uw aankomst werd u opgenomen in het ziekenhuis waar u gedurende 2 à 3 maanden behandeld werd door kinesitherapeuten en voor uw darmen. Na uw ontslag uit het ziekenhuis keerde u terug naar het opvangcentrum in Vittoria. U kreeg er geen adequate verzorging. Zo kreeg u slecht eten waardoor u geconstipeerd geraakte en uw darmen beschadigd werden. Ook werd u, hoewel u niet zelfstandig naar het toilet kon gaan, niet geholpen met uw sanitaire behoeftes en kon u 's avonds niet meer naar het toilet gaan omdat de toiletten gesloten werden vanaf 21u. U kreeg geen nieuwe rolstoel en kreeg rugklachten ten gevolge van uw kapotte rolstoel. U kreeg uiteindelijk uw documenten als erkend vluchteling en bleef nog enkele maanden in het opvangcentrum, tot u het centrum werkelijk moest verlaten. Zo'n twee weken voordat u op 9 oktober 2019 naar België reisde, verliet u Sicilië om naar Milaan te gaan. Daar verbleven u en uw broer enkele dagen op straat en konden een paar dagen bij een vriend logeren. Omdat het u snel duidelijk werd dat de situatie niet beter zou worden in Milaan, vertrokken u en uw broer op 9 oktober 2019 met de trein naar België, waar jullie op 16 oktober 2019 toekwamen. Op 17 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart uit Syrië, medische documenten met betrekking tot uw schotwonden uit Libië en een doktersattest van het Sint-Franciscusziekenhuis in Heusden-Zolder d.d. 9 november 2020 met betrekking tot uw behandeling voor incontinentie.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de door u neergelegde medische documenten blijkt dat u rolstoelgebonden bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd ervoor gezorgd dat het lokaal waarin het persoonlijk onderhoud werd gehouden toegankelijk was voor rolstoelgebruikers.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (CGVS XXX, p. 3, CGVS XXX, p. 3 en 13, Verklaring DVZ XXX, p. 10, Verklaring DVZ XXX, p. 10 en Antwoord van de Italiaanse Dublinunit d.d. 25 februari 2020 met vermelding van de verleende vluchtelingenstatus in hoofde van u en uw broer en geldigheid van de verblijfstitel tot 18 december 2023), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de

uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Italië, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, naar eigen zeggen geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties waaronder het gebrek aan adequate (medische) zorg in het licht van uw fysieke beperking in het opvangcentrum in Sicilië (CGVS1924588, p. 3, 7-10 en CGVS1924587, p. 3-4), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Hieraan kan overigens worden toegevoegd dat u zich terzake beperkt tot het afleggen van loutere verklaringen doch niet het minste verifieerbaar element of tastbaar begin van bewijs bijbrengt met betrekking tot uw toenmalige persoonlijke omstandigheden of situatie, noch van eventuele stappen die u of uw broer toentertijd ondernomen hebben of zouden hebben kunnen ondernemen om deze omstandigheden aan te klagen. Voor zover u als verzoeker om internationale bescherming in Italië, d.i. gedurende de periode voorafgaand aan de vluchtelingenstatus die u er later verleend werd, meende dat de medische zorgen die u er verleend werden ontoereikend of inadequaaf waren, kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uit de door u neergelegde Belgische attesten blijkt dat de medische opvolging die u hier actueel geniet als verzoeker om internationale bescherming evenmin onbeperkt of onvoorwaardelijk is, noch zonder meer aansluit bij uw wensen in dit verband.

Wat uw persoonlijke omstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië betreft, moet worden vastgesteld dat op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

In dit verband moet tevens worden opgemerkt dat u na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus in mei 2019 (CGVS1924587, p. 4) nog verschillende maanden in het opvangcentrum verbleef tot u daar in oktober 2019 zou zijn moeten vertrekken (CGVS1924588, p. 6 en 11). Voorts verbleef u samen met uw broer M. in Italië, heeft uw broer er voor een korte tijd kunnen werken (CGVS1924587, p. 11 en CGVS1924588, p. 11) en zorgde hij steeds voor u in Italië (CGVS1924587, p. 3 en CGVS1924588, p. 3 en 11).

Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Italië u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is. Gevraagd of u op vlak van huisvesting hulp zocht bij organisaties, stelt u immers tweemaal vaagweg dat er geen organisaties waren die vluchtelingen hielpen met het zoeken naar huisvesting (CGVS1924588, p. 6). Gevraagd naar organisaties die mensen met een beperking helpen, antwoordt u eveneens dat er geen dergelijke organisaties zijn en dat u niets vond. Gevraagd waar u die organisaties zocht, antwoordt u vaagweg dat u alles geprobeerd heb om er te blijven maar dat het niet lukte. U stelt dat uw broer die dingen voor u zocht, maar kan niet vertellen hoe of bij welke organisaties uw broer hulp zocht (CGVS1924588, p. 9 en 11). Gevraagd of uw broer in Milaan, waar u nog zo'n twee weken verbleef alvorens uw komst naar België, nog hulp zocht bij organisaties antwoordt u opnieuw vaagweg dat hij

heeft gezocht maar dat hij niet veel tijd had om verder te zoeken omdat hij geen werk kon vinden en geen onderdak (CGVS1924588, p. 13). Uw broer stelt eveneens dat hij hulp zocht bij verschillende organisaties in Sicilië (CGVS1924587, p. 7-8) en Milaan (CGVS1924587, p. 3 en 11). Toch kan hij geen enkele naam opnoemen van de organisaties die hij bezocht heeft (CGVS1924587, p. 8 en 11). Bovendien stelt hij dat hij niet meer zocht naar organisaties vanaf twee maanden voor jullie vertrek naar België omdat België eigenlijk de beste oplossing was (CGVS1924587, p. 8), hetgeen tegenstrijdig is met zijn verklaring dat jullie samen naar Milaan vertrokken met de bedoeling om organisaties te zoeken die konden helpen (CGVS1924587, p. 3). U of uw broer leggen geen documenten neer ter staving van uw broers verklaringen dat hij verschillende hulporganisaties in Italië bezocht. Voorgaande vaststellingen plaatsen wezenlijke kanttekeningen bij de ernst van uw wil of intentie om effectief een duurzaam leven als begunstigde van internationale bescherming uit te bouwen, evenals bij de waarachtigheid van de door u geschetste levensomstandigheden en wedervaren aldaar, hetgeen niettemin raakt aan de kern van onderhavig verzoek en beoordeling. Illustratief in dit verband is overigens dat u en uw broer relatief korte tijd na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus in Italië evenals nadat jullie het opvangcentrum zouden hebben moeten verlaten reeds naar België zijn verder gereisd.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw fysieke beperking, met name paraplegie en dwarslaesie waardoor u rolstoelgebonden bent, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u in het licht van het geheel van voorgaande vaststellingen geenszins genoegzaam aantoonst dat deze kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Voor zover uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoonst dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Dit aspect behoort echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en u dient zich dan ook te beroepen op de geëigende procedure.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Wat betreft de door u neergelegde rapporten, waar deze betrekking hebben op de algemene situatie van begunstigten van internationale bescherming in Italië, moet worden opgemerkt dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, maar op zich niet volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Italië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Integendeel, het is duidelijk dat uw individuele situatie en persoonlijke ervaringen als begunstigde van internationale bescherming in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van uw verzoek, waar het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kunt beroepen op de bescherming die u reeds verleend werd, te weerleggen. Uit wat voorafgaat, blijkt echter dat u, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, niet aantoonst dat de internationale bescherming die u reeds geniet in Italië niet effectief zou zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoeker A.M. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Syrische nationaliteit en bent u geboren in Idlib, Syrië. U bent van Arabische origine en bent Soennitisch moslim. U verhuisde verschillende keren heen en weer tussen Syrië en Libië, maar verliet Syrië voor het laatst in 2012. In 2016 werd uw broer J. ontvoerd door Libische milities en liep hierbij schotwonden op, waardoor hij zware letsels kreeg. Sindsdien zit hij in een rolstoel. In november 2018 kwam u samen met uw broer J.A. (O.V. XXX) met een visum van de VN-vluchtelingenorganisatie naar Italië. De rest van uw familie verblijft nog in Libië. U en uw broer kwamen er terecht in een opvangcentrum voor zieke mensen in Vittoria, Sicilië. U verbleef zo'n 15 of 20 dagen bij uw broer in het opvangcentrum, totdat u overgeplaatst werd naar een ander opvangcentrum in Vittoria. Rond februari 2019 werd uw broer opgenomen in het ziekenhuis waar hij gedurende 2 à 3 maanden behandeld werd door kinesitherapeuten en voor zijn darmen. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis keerde hij terug naar het opvangcentrum in Vittoria. Hij kreeg er geen adequate verzorging. Zo kreeg hij slecht eten waardoor hij geconstipeerd geraakte en zijn darmen beschadigd werden. Ook werd hij, hoewel hij niet zelfstandig naar het toilet kon gaan, niet geholpen met zijn sanitaire behoeftes en kon hij 's avonds niet meer naar het toilet gaan omdat de toiletten in het centrum gesloten werden vanaf 21u. Hij kreeg geen nieuwe rolstoel en kreeg rugklachten ten gevolge van uw kapotte rolstoel. U en uw broer kregen uiteindelijk uw documenten als erkend vluchteling in mei of juni 2019 en bleven daarna nog enkele maanden in het opvangcentrum, tot jullie het centrum werkelijk moesten verlaten. In oktober, zo'n twee weken voordat u naar België reisde, verliet u Sicilië om naar Milaan te gaan. Daar verbleven u en uw broer enkele dagen op straat en konden een paar dagen bij een vriend logeren. Omdat het u duidelijk werd dat de situatie in Milaan hopeloos was, vertrokken u en uw broer op 9 oktober 2019 met de trein naar België, waar jullie op 16 oktober 2019 toekwamen. Op 17 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart uit Syrië en verschillende medische documenten uit België, waaronder een doktersvoorschrift en twee ziekenhuisattesten van het Sint-Franciscusziekenhuis in Heusden-Zolder d.d. 16 december 2019 en 3 januari 2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uw verzoek om internationale bescherming steunt volledig op de motieven die door uw broer J.A ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming werd een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dus op. De beslissing van uw broer luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 255 107, is de broer van tweede verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 255 106.

Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde motieven die geleid hebben tot niet-ontvankelijke verzoeken. In hun verzoekschrift voeren verzoekers hetzelfde verweer aan.

Gelet op het geheel van deze omstandigheden is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat de twee beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. Over het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, §4, 48/6, 48/7, 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers wijzen op het bijzonder kwetsbaar profiel van eerste verzoeker daar hij rolstoelgebonden is en neurogeen blaaslijden heeft. Verwijzend naar een medisch attest van dokter K.D. legt eerste verzoeker uit dat hij zich vijfmaal per dag dient te sonderen met éénmalige sondes die zeer duur zijn indien hij zelf voor die kosten zou moeten instaan, wat volgens hem hoogstwaarschijnlijk het geval zou zijn bij terugkeer naar Italië. Dokter K.D. acht het aangewezen dat hij de nodige revalidatie zou kunnen krijgen en stelde doorligwonden vast ter hoogte van zijn stuit wegens de niet aangepaste rolstoel. Zijn bijzondere kwetsbaarheid zou individuele garanties vereisen die voldoen aan zijn specifieke behoeften zoals aangepaste zorg, mantelzorg, medische opvolging en aangepaste huisvesting. De betreuwenswaardige opvangvoorzieningen in Italië zouden niet verenigbaar zijn met de menselijke waardigheid.

Het opvangcentrum in Italië was volgens verzoekers niet aangepast aan rolstoelpatiënten nu eerste verzoeker er geen aangepast bed, geen begeleiding en geen sociaal assistent had en het centrum afgelegen lag. Hoewel eerste verzoeker een bepaalde periode in het ziekenhuis was opgenomen, zou hem verdere opvolging zijn geweigerd door de directeur van het opvangcentrum. Een gebrek aan aangepaste voeding zou een uitdroging van zijn darmen hebben veroorzaakt. De nodige massages voor zijn bloedstroom naar zijn benen zouden hem zijn ontzegd. Verzoekers zouden er van elkaar zijn gescheiden. Tweede verzoeker zou zijn broer mantelzorg hebben geboden hoewel hij daarvoor niet was opgeleid. Omdat de sanitaire voorzieningen reeds om 21u sloten, zou eerste verzoeker de hele nacht in zijn eigen urine en uitwerpselen hebben moeten doorbrengen. Doordat hij slechts één zakje i.p.v. twee zakjes kreeg, zou er een bacteriële infectie zijn ontstaan, waarvoor hij in België werd geopereerd. Door zijn versleten rolstoel zou hij rugklachten hebben. Het gebrek aan nodige opvang en zorg en het gescheiden worden van zijn broer, zouden psychologische problemen hebben veroorzaakt. Hoewel hij een gesprek had in het opvangcentrum met een psychologe, besloot hij hiermee niet verder te gaan. Hij zou er geen hulp hebben gekregen bij het zoeken naar een sociale woning en zorgcentrum en over onvoldoende financiële middelen hebben beschikt. Omdat zij verplicht werden het opvangcentrum te verlaten, zouden ze naar Milaan zijn gereisd, waar zij 15 dagen op straat hebben verbleven. Het zou voor zich spreken dat dergelijke situatie voor een rolstoelpatiënt een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt.

Verzoekers vervolgen dat hun verklaringen volledig stroken met de beschikbare informatie omtrent de opvangvoorzieningen voor statushouders in Italië en verwijzen hiervoor naar het rapport van *Swiss Refugee Council* van januari 2020. Verder citeren verzoekers uit de arresten Jawo en Ibrahim, van het Hof van Justitie van de Europese Unie en stellen dat de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid daarin beschreven *in casu* is bereikt. Nu tweede verzoeker uitdrukkelijk verklaard heeft dat hij steeds het antwoord kreeg dat men hen niet kon helpen, zou van hen niet verwacht kunnen worden meer bewijzen bij te brengen om aan te tonen dat ze hulp hebben gezocht bij verschillende organisaties. Zij zouden minstens het voordeel van de twijfel moeten krijgen. Omdat tweede verzoeker steeds vergezeld werd door een Tunesiër bij het opzoeken van de organisaties, die optrad als tolk en zij zelf de Italiaanse taal

niet spraken, zou het logisch zijn dat ze de Italiaanse namen van de verschillende organisaties niet meer kennen. Objectieve informatie zou bevestigen dat er geen organisaties zijn die vluchtelingen helpen met het zoeken naar huisvesting. Het rapport van *Swiss Refugee Council* zou getuigen van ernstige problemen omtrent huisvesting voor erkende vluchtelingen. Volgens hen is de commissaris-generaal niet op voldoende wijze nagegaan of er sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat ze wegens hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht komen. Verzoekers vervolgen dat uit tal van objectieve rapporten blijkt dat de opvang van mensen die de internationale bescherming in Italië hebben gekregen, evenals hun behandeling, toegang tot huisvesting, scholing en werkgelegenheid catastrofaal is. Verzoekers citeren opnieuw uit het rapport van *Swiss Refugee Council*, waaruit zou blijken dat erkende vluchtelingen op zichzelf aangewezen zijn en vooral gehandicapten moeilijkheden ondervinden bij het bekomen van huisvesting en riskeren dakloos te worden. Ook het AIDA rapport maakt volgens hen gewag van ernstige problemen m.b.t. huisvesting. Het rapport van de *Swiss Refugee Council* zou aantonen dat erkende vluchtelingen verschillende problemen ondervinden met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg door administratieve hindernissen, taalproblemen en onvoldoende informatie. Vervolgens zou het voor hen slechts gaan om een theoretische mogelijkheid om beroep te kunnen doen op een universeel basisinkomen, geïntroduceerd in maart 2019 omdat het moeilijk is te voldoen aan de voorwaarden. Ook met betrekking tot de toegang tot sociale woningen zouden er problemen zijn vastgesteld. Het werkloosheidspercentage zou in Italië bijzonder hoog zijn volgens het rapport van de *Swiss Refugee Council* en er zou een ernstig gebrek zijn aan voldoende adequate huisvesting voor kwetsbare personen die bescherming genieten in Italië. Verwijzend naar het rapport "*Out of Sight – Second Edition*" van 8 februari 2018 stellen verzoekers dat de opvangomstandigheden voor asielzoekers en vluchtelingen in Italië verre van optimaal zijn. Citerend uit een artikel uit *The Guardian* van 19 februari 2018 wijzen verzoekers tenslotte op de vluchtelingencrisis die in Italië zijn hoogtepunt heeft bereikt.

2.2. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegen verzoekers de volgende stukken:

- Bestreden beslissing, dd. 10.12.2020
- Notities persoonlijk onderhoud A.J., dd. 10.11.2020
- Notities persoonlijk onderhoud A.M., dd. 13.11.2020
- Medical report, d.d. 18.04.2017
- Medisch attest betreffende consultatie in 2016
- Medische voorschrift Dr. A.K., dd. 20.12.2019
- Medisch attest Dr. K.D. met betrekking tot raadpleging van 13.12.2019
- Medisch attest Dr. K.D., afdrukdatum 09.11.2020
- CT Scan report Masarra Clinic, dd. 08.02.2016
- Medisch attest met betrekking tot CT-scan, dd. 07.06.2016
- Medisch attest met betrekking tot CT-scan, dd. 26.09.2017
- Juridische bijstand

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers reeds internationale bescherming genieten in Italië. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Italiaanse autoriteiten op 25 februari 2020 hebben bevestigd dat zowel aan eerste als tweede verzoeker internationale bescherming werd verleend en zij beiden in bezit werden gesteld van een verblijfskaart geldig tot 18 december 2023. De vaststelling, dat verzoekers in Italië internationale bescherming werd verleend en over een geldige verblijfstitel beschikken, wordt door verzoekers niet betwist. Er zijn verder geen indicaties dat verzoekers thans niet

langer de internationale beschermingsstatus in Italië zouden genieten. Dit wordt evenmin door verzoekers betwist.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoekers, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stellen, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kunnen rekenen.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: de VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld

aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

Uit de verklaringen van verzoekers en het betoog in hun verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoekers in wezen vrezen dat zij in geval van terugkeer naar Italië zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoekers vertrokken naar eigen zeggen uit Italië omdat eerste verzoeker er als rolstoelpatiënt niet voldoende werd verzorgd in het opvangcentrum. Zo zou het opvangcentrum niet aangepast zijn aan zijn profiel. Omdat er geen enkele instantie hen wilde helpen, besloten zij samen Italië te verlaten.

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Italië sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

In de beschikbare informatie die verzoekers hebben bijgevoegd bij hun verzoekschrift en waaruit zij uitvoerig citeren, leest de Raad dat statushouders het recht hebben om te werken in Italië en zij aldus zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan (verzoekschrift citaat p. 20: *“(…) The Italian system is based on the assumption that once protection status had been granted, people are permitted to work and must therefore provide for themselves(…)”*) De Raad ziet niet in op welke wijze de situatie, waarin beschreven wordt dat begunstigden van internationale bescherming minder materiële steun ontvangen dan asielzoekers maar dezelfde sociale rechten hebben als Italiaanse onderdanen, strijdig zou zijn met

artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Waar verder wordt ingegaan op het feit dat de verblijfskaart "*permesso di soggiorno*" vaak wordt afgenomen wanneer verzoekers in een ander Dublinland om internationale bescherming verzoeken, dat het moeilijk is om zonder geldige verblijfskaart werk te vinden en dat de behandeling van het verzoek van de afgifte van een nieuwe verblijfskaart enkele maanden kan duren waardoor men het recht op werk, gezondheidszorg en huisvesting dreigt te verliezen, merkt de Raad op dat er geen reden voorhanden is om aan te nemen dat verzoekers geen geldige "*permesso di soggiorno*" meer zouden hebben. Dit klemt des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat de Italiaanse autoriteiten bevestigden dat verzoekers' verblijfskaart geldig is tot 18 december 2023. Tenslotte tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat zij, indien hun verblijfskaart ooit zou vervallen, niet in de mogelijkheid zullen zijn om die kaart te vernieuwen. Waar verzoekers met een verwijzing naar het rapport van "*Swiss Refugee Council*", het AIDA rapport, het rapport "*Out of sight – Second Edition*" en het artikel van "*The Guardian*" trachten aan te tonen dat er slechts weinige opvangplaatsen zijn waardoor statushouders, waaronder kwetsbare personen, het risico lopen op straat te belanden, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekers nochtans ook na het toekennen van de internationale beschermingsstatus nog enkele maanden in het opvangcentrum hebben kunnen verblijven (CGVS verhoor tweede verzoeker, p. 6 - zie ook verder *infra*). Bovendien meent de Raad dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming in samenhang moet worden gelezen met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien nu zij, zoals reeds *supra* aangestipt, het recht hebben om in Italië te werken. Met voorgaande informatie tonen verzoekers aldus niet aan dat zij persoonlijk in Italië verplicht worden op straat te verblijven of er in menonwaardige omstandigheden te leven. Het gegeven dat er gevallen gekend zijn van personen met een internationale beschermingsstatus die op straat leefden en in kraakpanden verbleven, geeft evenmin aanleiding tot de conclusie dat verzoekers bij hun terugkeer naar Italië zonder woning of steun zullen zijn. Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, waarvan bovendien op basis van de algemene rapporten niet blijkt wat hun concrete situatie precies inhoudt en welke stappen zij individueel reeds zouden genomen hebben om de huisvesting te bekomen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

Waar verzoekers voor wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg verwijzen naar het rapport van "*Swiss Refugee Council*" leest de Raad daarin dat artikel 32 van de Italiaanse Grondwet bepaalt dat de toegang tot de gezondheidszorg een fundamenteel recht is voor vreemdelingen in illegaal of legaal verblijf en dat artikel 32 (1) (b) van het Decreet 268/1998 bepaalt dat personen met een internationale beschermingsstatus hiertoe zich dienen te registreren in de nationale gezondheidsdienst ("*Servizio Sanitario Nazionale*" SSN). Op basis van de tekst geciteerd in het verzoekschrift kan de Raad enkel vaststellen dat het "*soms*" onmogelijk is voor begunstigden van internationale bescherming om toegang te krijgen tot de gezondheidszorg indien men geen huisvesting heeft (geciteerd uit het verzoekschrift: "*(...) it is "sometimes" impossible for asylum seekers and beneficiaries of international protection to access the healthcare they need (...)*"). Dat er problemen kunnen ontstaan bij de registratie in de nationale gezondheidsdienst in geval men dakloos is, leidt niet tot de conclusie dat verzoekers de toegang tot de gezondheidszorg zouden worden ontzegd. Immers, er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoekers niet samen op zoek zouden kunnen gaan naar een huisvesting en zij vervolgens in de gemeente waar zij wonen zich kunnen inschrijven bij de nationale gezondheidsdienst. Dat verzoekers aldus verstoken zouden blijven van enige medische zorgen bij terugkeer naar Italië wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekers nog in algemene termen wijzen op de kosten die gepaard gaan met de gezondheidszorg, op het feit dat het moeilijk is om de voorwaarden voor het basisinkomen te vervullen en stellen dat 1/3 van de vreemdelingen in Italië in de armoede leven en het moeilijk is om voor begunstigden van internationale bescherming om een baan te vinden, meent de Raad dat voorgaande moeilijkheden niet zonder meer toelaten te besluiten dat het voor verzoekers niet mogelijk zal zijn om zich in Italië te laten registreren als werkloze of om er te worden tewerkgesteld. Er blijkt immers niet dat de obstakels waarvan sprake onoverkomelijk zijn en er, door deze problemen, totaal geen mogelijkheden zijn om steun te krijgen. Uit de informatie die verzoekers aanbrengen kan worden afgeleid dat de praktische problemen zich vooral stellen voor daklozen. Er werd echter al vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekers bij een terugkeer naar Italië geen onderdak zouden kunnen vinden. Bovendien wordt voorgaande algemene informatie niet onderbouwd door de concrete situatie waarin ze verkeerden. Zo gaan ze eraan voorbij dat ondanks de moeilijkheden die zij zouden ondervinden of zouden hebben ondervonden in Italië, tweede verzoeker er toch in geslaagd is om er reeds te werken (verhoor CGVS eerste verzoeker, p. 11 en verhoor CGVS tweede verzoeker, p. 11). Dat dit niet opnieuw

mogelijk zou zijn, wordt door verzoekers op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt en blijkt evenmin uit de algemene informatie zoals beschreven in hun verzoekschrift.

De landeninformatie waaruit geciteerd in het verzoekschrift laat aldus niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Italië *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Italiaanse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de rapporten waaruit geciteerd in het verzoekschrift geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een preciaire situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Italië. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Italië zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van hun verzoek, waarbij het aan hen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In casu ligt de situatie voor van een man van 25 jaar die rolstoelgebonden is (eerste verzoeker) en van diens broer die geen gezondheidsproblemen heeft en de leeftijd heeft bereikt van 26 jaar (tweede verzoeker). Verzoekers bevinden zich in elkaars gezelschap, zijn samen naar Italië gereisd, hebben zich samen verplaatst vanuit Sicilië naar Milaan en zijn vervolgens samen naar België gereisd, waar zij beiden een verzoek om internationale bescherming indienden en waar zij beiden een beslissing hebben gekregen tot onontvankelijk verzoek van internationale bescherming daar hen de internationale beschermingsstatus werd toegekend door de Italiaanse autoriteiten. Verzoekers beschikken aldus over een familiaal netwerk dat in Italië kan worden voortgezet. Zo werd in de bestreden beslissingen geoordeeld wat volgt: *“Voorts verbleef u samen met uw broer M. in Italië, heeft uw broer er voor een korte tijd kunnen werken (CGVS XXX, p. 11 en CGVS XXX, p. 11) en zorgde hij steeds voor u in Italië (CGVS XXX, p. 3 en CGVS XXX, p. 3 en 11).”* Voorgaande pertinente vaststellingen worden door verzoekers niet weerlegd.

Met betrekking tot het verblijf in het opvangcentrum verklaarde eerste verzoeker er sinds november 2018 ongeveer 8 à 9 maanden te hebben verbleven en dat hij al na ongeveer 2 maanden overgebracht werd naar het ziekenhuis, waar hij drie maanden zou hebben verbleven (verhoor CGVS eerste verzoeker, p. 4). Uit het verhoor van tweede verzoeker blijkt dat hen in mei 2019 de vluchtelingenstatus werd toegekend (verhoor CGVS tweede verzoeker, p. 4). Aldus blijkt dat verzoekers opgevangen werden ook nadat hen de vluchtelingenstatus werd toegekend. Bovendien verklaarde eerste verzoeker, tijdens zijn verblijf in het opvangcentrum een behandeling gekregen te hebben in het ziekenhuis waardoor zijn situatie verbeterde (verhoor CGVS eerste verzoeker, p. 7). Hij verklaarde daarnaast dat hij na zijn opname medicijnen kreeg voor zijn urineproblemen (verhoor CGVS eerste verzoeker, p. 7). Verzoeker zou ook psychologische hulp hebben gekregen, maar omdat de psychologe onvriendelijk was, zou hij verder geen beroep op haar hulp hebben willen doen (verhoor CGVS eerste verzoeker, p. 10). Dat hij zelf besloot de aangeboden hulp niet verder te zetten kan bezwaarlijk getuigen van het feit dat de Italiaanse autoriteiten hem die hulp hebben onzeggd. Hoewel verzoeker ook heeft verklaard dat er geen sociaal assistent was (verhoor CGVS eerste verzoeker, p. 9), hij langer in het ziekenhuis had willen blijven maar de directeur van het opvangcentrum dit niet wilde verlengen, hij geen medische behandeling kreeg na zijn ontslag uit het ziekenhuis en hij geen nieuwe rolstoel kreeg hoewel hij hierom vroeg (verhoor CGVS eerste verzoeker, p. 7) stelt de Raad vast dat die verklaringen geen afbreuk doen

aan de vaststelling dat eerste verzoeker wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg en niet aannemelijk maakt dat hem in Italië noodzakelijke medische zorgen werden ontzegd.

De Raad merkt op dat verzoekers in hun verzoekschrift niet verder komen dan een loutere herhaling van de verklaringen die zij reeds hebben afgelegd tijdens hun persoonlijk onderhoud waardoor zij geen argumenten bijbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van hun verzoek. Zo werden de medische stukken die verzoekers bij hun verzoekschrift voegen, zijnde stukken 3, 4, 8, 9, 10 en 11 reeds voorgelegd in het kader van hun persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal (stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 2 en 3 vermeld op de inventaris). Stukken 6 en 7 betreffen weliswaar stukken die verzoekers voor het eerst voegen bij hun verzoekschrift. In stuk 6, het geneesmiddelenvoorschrift van 20 december 2019 attesteert dokter K.A. dat eerste verzoeker rolstoelgebonden is, een sonde heeft en erg afhankelijk is qua mobiliteit en hygiëne. Die vaststellingen worden niet betwist door de Raad noch door de commissaris-generaal. Uit voorgaande uiteenzetting is echter afdoende gebleken dat niet werd aangetoond dat eerste verzoeker geen medische zorgen zou hebben gekregen van de Italiaanse autoriteiten. Daarbij dient te worden herhaald dat eerste verzoeker geholpen wordt door tweede verzoeker en er aldus niet alleen voor staat. Stuk 7, een attest opgesteld door K.D. na raadpleging op 13 december 2019, toont aan dat eerste verzoeker een botox behandeling zal worden toegediend, die 8 tot 12 maandelijks herhaald moet worden. Dit attest voegt echter niets toe aan het attest stuk 8, dat reeds werd voorgelegd bij de commissaris-generaal. Dat eerste verzoeker verdere medische opvolging dient toegediend te krijgen, wordt niet betwist. De Raad herhaalt dat verzoekers echter niet aannemelijk maken dat zij in Italië geen toegang hebben tot de medische gezondheidszorg.

De Raad merkt nog op dat, zelfs indien wordt aangenomen dat verzoekers problemen hebben gekend in het opvangcentrum, in de bestreden beslissingen terecht werd opgemerkt dat de verklaringen met betrekking tot het gebrek aan zorgen zich specifiek toespitst op de situatie in het opvangcentrum in Sicilië en die feiten zich derhalve situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. De commissaris-generaal oordeelde op goede gronden dat de door verzoekers omschreven situatie niet zonder meer representatief is voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen zijn verbonden. De pertinente motieven van de commissaris-generaal luiden dienaangaande wat volgt: *“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Italië, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, naar eigen zeggen geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties waaronder het gebrek aan adequate (medische) zorg in het licht van uw fysieke beperking in het opvangcentrum in Sicilië (CGVS1924588, p. 3, 7-10 en CGVS1924587, p. 3-4), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.*

Hieraan kan overigens worden toegevoegd dat u zich terzake beperkt tot het afleggen van loutere verklaringen doch niet het minste verifieerbaar element of tastbaar begin van bewijs bijbrengt met betrekking tot uw toenmalige persoonlijke omstandigheden of situatie, noch van eventuele stappen die u of uw broer toentertijd ondernomen hebben of zouden hebben kunnen ondernemen om deze omstandigheden aan te klagen. Voor zover u als verzoeker om internationale bescherming in Italië, d.i. gedurende de periode voorafgaand aan de vluchtelingenstatus die u er later verleend werd, meende dat de medische zorgen die u er verleend werden ontoereikend of inadequaet waren, kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uit de door u neergelegde Belgische attesten blijkt dat de medische opvolging die u hier actueel geniet als verzoeker om internationale bescherming evenmin onbeperkt of onvoorwaardelijk is, noch zonder meer aansluit bij uw wensen in dit verband.

Wat uw persoonlijke omstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië betreft, moet worden vastgesteld dat op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een

toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.”

Zoals reeds supra uiteengezet onder de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie komt het aan verzoekers toe om aan te tonen dat zij terecht komen in een toestand van verregaande materiële deprivatie en dit buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om. Van verzoekers, die internationale bescherming genieten in Italië, mag dan ook worden verwacht dat zij zelf de nodige initiatieven nemen om hun rechten te doen gelden of in staat zijn om op basis van concrete ervaringen waarmee zij zouden zijn geconfronteerd, aan te tonen dat zij hun rechten ter zake niet zouden kunnen doen gelden.

Uit de persoonlijk onderhouden bij de commissaris-generaal van 10 en 13 november 2020 blijkt afdoende dat de *protection officer* verzoekers meermaals heeft bevestigd over de mogelijkheden die er waren buiten het opvangcentrum gelet op het feit zij de vluchtelingenstatus hadden verkregen. Zo werd eerste verzoeker specifiek gevraagd of hij of zijn broer gezocht hebben naar een eigen woning (verhoor CGVS eerste verzoeker, p.6), of ze zich geïnformeerd hadden omtrent hun rechten als erkend vluchteling (verhoor CGVS eerste verzoeker, p. 8) en of verzoeker hulp heeft gezocht bij organisaties die mensen met een beperking helpen (verhoor CGVS eerste verzoeker, p.9). De Raad kan slechts vaststellen dat eerste verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zijn broer in Italië alle mogelijke middelen zouden hebben uitgeput om hun rechten als begunstigden van internationale bescherming te doen laten gelden. Zo verklaarde eerste verzoeker simpelweg dat er geen organisaties zijn in Italië die vluchtelingen helpen met huisvesting (verhoor CGVS, eerste verzoeker, p. 6), dat hij niet echt geholpen werd qua medische hulp of verzorging buiten het centrum (verhoor CGVS eerste verzoeker, p. 8), dat er in de stad waar hij verbleef helemaal geen mogelijkheden waren van medische zorg (verhoor CGVS eerste verzoeker, p. 8), dat er geen dokters of kinesitherapeuten zijn in de stad of in de buurt (verhoor CGVS p. 8) en dat er geen organisaties zijn die mensen met een beperking helpen (verhoor CGVS eerste verzoeker, p. 9).

Net zoals eerste verzoeker stelt de Raad vast dat ook tweede verzoeker evenmin verder kwam dan er herhaaldelijk op te wijzen dat er geen hulp was en er veel neporganisaties zijn. Tweede verzoeker was bovendien niet in staat om, hoewel hij verklaarde veel organisaties te hebben opgezocht, geen enkele naam ervan mee te delen (verhoor CGVS tweede verzoeker, p. 8). Daarnaast verklaarde hij dat het vooral ging om organisaties voor daklozen (verhoor CGVS tweede verzoeker, p. 8), die bereid waren hem op te vangen, maar dat dit voor hem niet belangrijk was omdat hij iets zocht voor zijn broer (verhoor CGVS tweede verzoeker, p. 8). Hij vervolgde dat er geen organisaties zijn die zijn broer konden helpen (verhoor CGVS tweede verzoeker, p. 8), dat er via reguliere kanalen voor erkende vluchtelingen geen hulp voor huisvesting is (CGVS tweede verzoeker, p. 9) en stelde tenslotte simpelweg dat er geen sociale woningen bestaan (verhoor CGVS tweede verzoeker, p. 9).

De Raad ontwaart uit verzoekers' verklaringen geen concrete ervaringen op basis waarvan vastgesteld kan worden dat verzoekers buiten hun wil om verhinderd zouden zijn geweest om hun rechten te doen laten gelden of op basis waarvan vastgesteld kan worden dat verzoekers nodige initiatieven daartoe zouden hebben genomen. De Raad kan op geen enkele wijze afleiden dat verzoekers enige poging zouden hebben ondernomen om in Italië bij officiële instanties of NGO's te informeren naar huisvesting, werk of enige andere ondersteuning, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers in Italië als personen die er internationale bescherming genieten basisvoorzieningen zoals inkomen, werk of huisvesting zouden zijn ontzegd. Verzoekers kunnen in dit verband geenszins volstaan met het op algemene wijze voorhouden dat er geen enkele mogelijkheid was om hulp te vragen, zonder dit op enige manier te staven.

Kortom, dat er sprake zou zijn van zeer verregaande materiële deprivatie klemt des te meer met de vaststellingen, zoals ook reeds *supra* aangehaald, dat verzoekers nog verschillende maanden in het opvangcentrum hebben verbleven nadat de internationale beschermingsstatus werd toegekend (CGVS verhoor tweede verzoeker, p. 6), dat eerste verzoeker er medische verzorging heeft gekregen, dat tweede verzoeker in Italië voor korte tijd heeft kunnen werken (CGVS verhoor tweede verzoeker, p. 11) en dat tweede verzoeker in Italië heeft kunnen instaan voor de zorgen van zijn broer (CGVS verhoor eerste verzoeker, p. 3 en CGVS tweede verzoeker, p. 3 en 11).

Op basis van de gegevens zoals deze voorliggen, kan de Raad de commissaris-generaal verder bijtreden in zijn beoordeling dat niet blijkt dat verzoekers enige werkelijke intentie hadden om in Italië als personen die internationale bescherming genieten, hun leven op te bouwen en zij nalieten om

overtuigende inspanningen te leveren om de rechten en voordelen die met hun status gepaard gaan te doen gelden. Dat tweede verzoeker enerzijds verklaarde dat hij met eerste verzoeker naar Milaan wilde gaan met de bedoeling om daar organisaties te vinden die hen zouden kunnen helpen (verhoor CGVS tweede verzoeker, p. 3) maar anderzijds stelde dat hij tot twee maanden voor zijn vertrek geen organisaties meer opzocht omdat “België eigenlijk de beste oplossing” was (verhoor CGVS tweede verzoeker, p. 8), onderbouwt mede de vaststelling dat het niet de werkelijke intentie was om in Italië een leven op te bouwen, doch door te reizen naar België.

De pertinente motieven van de commissaris-generaal betreffende de pogingen om hun rechten in Italië te doen gelden en omtrent de intentie om in Italië effectief een duurzaam leven uit te bouwen, luiden als volgt: *“Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Italië u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is. Gevraagd of u op vlak van huisvesting hulp zocht bij organisaties, stelt u immers tweemaal vaagweg dat er geen organisaties waren die vluchtelingen hielpen met het zoeken naar huisvesting (CGVS1924588, p. 6). Gevraagd naar organisaties die mensen met een beperking helpen, antwoordt u eveneens dat er geen dergelijke organisaties zijn en dat u niets vond. Gevraagd waar u die organisaties zocht, antwoordt u vaagweg dat u alles geprobeerd heb om er te blijven maar dat het niet lukte. U stelt dat uw broer die dingen voor u zocht, maar kan niet vertellen hoe of bij welke organisaties uw broer hulp zocht (CGVS1924588, p. 9 en 11). Gevraagd of uw broer in Milaan, waar u nog zo’n twee weken verbleef alvorens uw komst naar België, nog hulp zocht bij organisaties antwoordt u opnieuw vaagweg dat hij heeft gezocht maar dat hij niet veel tijd had om verder te zoeken omdat hij geen werk kon vinden en geen onderdak (CGVS1924588, p. 13). Uw broer stelt eveneens dat hij hulp zocht bij verschillende organisaties in Sicilië (CGVS1924587, p. 7-8) en Milaan (CGVS1924587, p. 3 en 11). Toch kan hij geen enkele naam opnoemen van de organisaties die hij bezocht heeft (CGVS1924587, p. 8 en 11). Bovendien stelt hij dat hij niet meer zocht naar organisaties vanaf twee maanden voor jullie vertrek naar België omdat België eigenlijk de beste oplossing was (CGVS1924587, p. 8), hetgeen tegenstrijdig is met zijn verklaring dat jullie samen naar Milaan vertrokken met de bedoeling om organisaties te zoeken die konden helpen (CGVS1924587, p. 3). U of uw broer leggen geen documenten neer ter staving van uw broers verklaringen dat hij verschillende hulporganisaties in Italië bezocht. Voorgaande vaststellingen plaatsen wezenlijke kanttekeningen bij de ernst van uw wil of intentie om effectief een duurzaam leven als begunstigde van internationale bescherming uit te bouwen, evenals bij de waarachtigheid van de door u geschetste levensomstandigheden en wedervaren aldaar, hetgeen niettemin raakt aan de kern van onderhavig verzoek en beoordeling. Illustratief in dit verband is overigens dat u en uw broer relatief korte tijd na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus in Italië evenals nadat jullie het opvangcentrum zouden hebben moeten verlaten reeds naar België zijn verder gereisd.”*

Verzoekers kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hunnen hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Met een loutere verwijzing naar de soms moeilijke levensomstandigheden voor verzoekers als begunstigten van internationale bescherming in Italië, tonen zij niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Italië in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Zij beweren weliswaar op algemene wijze, doch maken niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren/zijn om in Italië in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Italië hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Italië werd verleend, kunnen stellen. De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Italië zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoekers concreet aantonen dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

In deze omstandigheden blijkt ook geenszins dat verzoekers zich nog dienstig kunnen beroepen op (een schending van) de artikelen 48/2 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien aan verzoekers reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Italië die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood hebben aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekers een gegronde vrees hebben voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in hun land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekers toegekende bescherming in Italië effectief is, wordt ontkracht. Verzoekers zijn op dit punt in gebreke gebleven.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet kunnen worden gevolgd in hun betoog dat de commissaris-generaal door te besluiten dat hun in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of de motiveringsplicht heeft geschonden. Een schending van de overige aangevoerde middelen blijkt evenmin.

Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift nog de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO